

In de Ban van de Dood

In de Ban van de Dood

Jana Bollens

Schrijver: Jana Bollens
Coverontwerp: Jana Bollens
Redactie: Caroline Stevens

ISBN: 9789465127057

© Jana Bollens
Alle rechten voorbehouden

Eerste druk, december 2024

Opgedragen aan degenen die de dood te snel moesten
ontmoeten. Dat jullie een warme hand mochten vinden aan
de overkant.

1 Dodelijke ontmoeting

Mystia sleurde het levenloze lichaam van haar verloofde door het donkere bos. Haar voeten zonken weg in de mossige bosgrond. Ze was ondertussen al meermaals uitgegleden.

De bladeren van de bomen boden maar weinig bescherming tegen de ijskoude miezerregen die ondertussen aanvoelde als naalden. Haar kleren waren al even smerig van de modder en vooral het bloed, zijn bloed. De gedachte maakte haar misselijk.

Haar voet gleeed opnieuw weg en ze viel in het slijk. De tranen op haar wangen waren inmiddels vermengd geraakt met de modder en de regen. Haar spieren schreeuwden het uit, maar ze kon niet stoppen. Ze moest dit doen. Met bevende handen greep ze Finns armen en ging verder met haar tocht. Ze moest hem redden.

Haar hele heksenkring had haar gewaarschuwd. Ze hadden bedreigd haar te verbannen, maar zelfs dat kon haar niets schelen. Finn mocht niet dood, dat mocht gewoon niet. De wind hilde door de bomen en met elke stap leek het bos donkerder te worden. Het leek wel alsof zelfs de Natuurgeesten naar haar schreeuwden dit niet te doen. Alsof ze een keuze had.

Ze kwam eindelijk aan bij een verborgen open plek diep in het Ashinorbos. Het was ver genoeg zodat niemand hen zou vinden of haar nog zou kunnen tegenhouden.

Hijgend liet ze Finns lichaam los en knielde naast hem. Zijn knappe gezicht was al even besmeurd met modder als dat van haar. Zijn huid was bleek, doods. Ze ging met een hand voorzichtig door zijn lichtbruine haren, langs zijn stevige kaak naar beneden. Zijn kleren waren besmeurd met bloed van de gapende wond in zijn rug. Ze wilde er niet meer naar kijken. Ze streek haar bruine haar naar achter en boog zich naar hem toe.

‘Ik ga je redden,’ fluisterde ze. ‘Wat ik ook moet doen.’

Met een laatste snik en een laatste kus liet ze zijn hand los. Ze zocht in de zakken van haar versleten jurk naar het briefje dat ze daar had verstopt. Het was al even smerig en nog amper leesbaar. Het maakte niet veel uit. Ze had het gestolen uit een van de verboden spreukenboeken in de Koldorgrotten. Ze had het ritueel de hele weg hierheen in haar hoofd opgezegd tot het een tweede natuur was geworden. Het was zwarte magie, gemaakt om Dood zelf op te roepen.

Haar moeder had haar lang geleden over Dood verteld. Ze had haar verteld dat mensen soms een deal met hem sloten, maar Dood was verraderlijk. Dood zou altijd zielen nemen en het maakte hem niet uit welke hij nam. Als je één ziel kon redden, zou hij een andere nemen. Als je iemand tot leven wilde wekken, zou je daar zelf de prijs voor kunnen betalen of iemand anders die je liefhad.

Ze was misschien vijf jaar oud geweest toen haar moeder haar voor het eerst over Dood had verteld. Sindsdien had ze nog vaak verhalen gehoord en het had haar bang gemaakt. Om die reden had ze zelfs nooit overwogen om Dood op te roepen, zelfs niet toen haar ouders stierven, of toen ze haar geboortedorp had zien afbranden. Nooit was het bij haar opgekomen.

Maar toen had ze Finn leren kennen. Hij had haar leren lachen zoals ze nooit had verwacht te kunnen, hij had haar veiligheid en liefde gegeven. Alle dingen die voor haar altijd

buiten bereik waren geweest. En ze was voor hem gevallen, net zoals hij voor haar. Hij en haar zusje Addie waren de enigen die ze nog had. Ze kon Finn niet verliezen, niet hem ook nog.

Ze vouwde het verkreukelde briefje open en bekeek het inmiddels bekende ritueel. Haar vingers beefden van de kou, maar misschien ook wel van de angst. Als ze dit deed, zou er nooit meer een weg terug zijn. Ze zou een grens overgaan die de rest van haar leven zou bepalen.

De wind brulde nog harder door de bomen als een laatste waarschuwing van de Natuurgeesten. Een traan rolde over haar wang. Ze wilde dit niet doen. Het ging in tegen alles wat ze kende, alles waar ze ooit voor had gestaan. Maar de gedachte aan een leven zonder Finn was ondraaglijk. Hem daar zien liggen in de modder, onder het bloed met die vreselijke bleke huid. Ze kon het zicht niet langer verdragen. Ze sloot haar ogen en vroeg in stilte om vergiffenis.

‘Ik heb geen keuze,’ fluisterde ze.

Ze bekeek het ritueel nog een laatste keer zodat ze zeker geen fouten zou maken. Dood oproepen was iets waar niet licht mocht worden over gegaan en het laatste wat ze wilde was hem beledigen. Dat zou haar het leven kunnen kosten.

De spreuk was in de Dode taal geschreven. Het was een verboden taal die ze nooit had mogen leren. Ze had woord voor woord moeten uitzoeken wat het had betekend en hoe ze de woorden moest uitspreken. Ze herhaalde elk woord nog even zacht fluisterend tegen de wind.

Ze kon de woede van de Natuurgeesten voelen en ze huiverde. Daarna tekende ze een pentagram op de grond en begon de spreuk zachtjes te zingen. Ze liep vijf keer om het pentagram heen terwijl ze de spreuk vijf keer zong. Bij elk rondje voelde ze haar handen klammer worden en steeg haar hartslag tot ze het in haar keel voelde kloppen. Ze dwong haar stem om niet te trillen, terwijl ze de spreuk bleef zingen.

Ondertussen maakte ze een kleine snee in haar hand en liet een druppel bloed in elke punt van het pentagram vallen.

Ze zong de laatste woorden en bleef staan toen het ritueel was afgelopen. Het voelde aan alsof de wereld stilviel en ze hield haar adem in. Recht tegenover haar leken de schaduwen plots te exploderen. Ze huldten het bos in een gitzwarte nacht tot ze geen hand meer voor ogen zag. Ze sloeg haar beide handen voor haar mond om een gil te onderdrukken. Alles voelde koud en stil, alsof al het leven uit de lucht werd gezogen.

Toen trok de duisternis langzaam weer weg tot het bos opnieuw in zicht kwam. In de schaduwen van de bomen stond nu een gedaante volledig in een zwarte mantel gehuld. In zijn rechterhand hield hij een enorme zeis vast.

‘Je hebt geroepen,’ sprak de gedaante met een diepe, ietwat hese stem.

Ze kon niet meer ademen, ze leek vergeten te zijn hoe. Ze had zich de Dood zo vaak voorgesteld: een monster, een gruwel, een geest. Maar deze gedaante was absoluut geen monster. Zijn mantel golfde als een vloeibare schaduw langs zijn lichaam. Er was geen scheurtje of plooi te zien.

Haar ogen schoten onbewust naar zijn hand die de zeis vasthield. Die was... menselijk. Of zo leek het toch. Ze keek naar de enorme zeis waarmee hij de zielen uit mensen scheurde en ze huiverde. Hij mocht er dan uitzien als een man in een mantel, hij straalde nog steeds iets onmenselijk uit, een macht die ze nooit zou kunnen bevatten. Ze voelde zich nog kleiner dan een muis in zijn bijzijn.

‘Ik... ik...’

Ze kreeg de woorden niet over haar lippen. Het was gelukt, hij was echt gekomen. Dood stond recht voor haar.

‘Wat wil je van mij, sterveling?’ vroeg hij nu wat ongeduldiger.

‘Mijn verloofde,’ flapte ze eruit. ‘H-hij is gestorven in een overval. Ik wil u vragen om hem terug te brengen.’

Haar hart klopte in haar keel en ze kneep in haar kleren om haar bevende handen stil te houden. Dood bewoog niet, hij stond daar gewoon. Had ze een offer moeten brengen? Was ze te voorbarig geweest?

Ze liet zich op haar knieën zakken en drukte haar voorhoofd tegen de natte bosgrond. 'Alsjeblieft, breng hem naar me terug. Ik kan niet zonder hem. Ik doe alles.'

'Dit is de man die je wilt redden?'

Zijn stem klonk zo dichtbij dat ze overeind schoot. Hij stond op een meter van haar af en keek vanonder zijn kap naar Finn. Ze had zijn voetstappen niet eens gehoord. Zijn perfecte, glanzende schoenen hadden geen spatje modder op zich.

Ze boog opnieuw. 'Ja. Alstublieft, heer.'

'Hm,' zei hij slechts. 'Sta op, meisje.'

Dus dat deed ze. Hij was zo dichtbij dat ze nu pas merkte hoe groot hij was. Ze reikte amper tot zijn schouders. Haar knieën knikten door zijn nabijheid.

'Mijn taak is om te hoeden over de lotsbestemmingen van stervelingen,' zei hij. 'Wanneer hun lot is vervuld is het mijn taak om hen vanuit deze wereld te begeleiden naar mijn rijk. Finn Trevil heeft zijn lot vervuld en zijn leven is dus ten einde, net zoals het hoort.'

Haar lip begon te trillen en ze schudde haar hoofd. 'Dat kan niet,' schoot ze in de verdediging. 'We moeten nog zoveel doen. Hij kan niet dood zijn. Als het zijn lot is om vandaag te sterven, dan is dat ook dat van mij, want ik wil niet leven zonder hem.'

Dood draaide zijn gezicht haar kant op. De kap verhulde het grootste deel ervan in duisternis, maar wat ze zag, deed haar adem stokken. Ze had een schedel verwacht, een monster of misschien zelfs een lege kap, maar wat ze daar in de schaduwen zag, was onmiskenbaar het gezicht van een man. Ze zag de contouren van een scherpe kaaklijn en een

gezicht dat nog niet was aangetast door ouderdom, ook al moest hij eeuwenoud zijn.

Hij draaide zijn hoofd opzij naar zijn enorme zeis en onbewust deed ze hetzelfde. Het glanzende blad werd mistig en tot haar verbazing zag ze beelden verschijnen, beelden van haar en Finn. Ze zag flitsen van hun eerste ontmoeting, hun eerste kus, de rozen die hij haar elke week had gebracht. Een traan gleed over haar wang.

‘Je hield van hem,’ zei Dood zacht. ‘En hij hield van jou. Jullie hadden iets moois samen.’

Toen begonnen de beelden in de zeis te veranderen. Ze zag zichzelf roepen en huilen. Ze zag Finn hetzelfde doen. Ze zag hem razen zoals ze hem nog nooit had gezien. Toen zag ze hem zelfs een vuist door een houten muur slaan. Geschrokken sprong ze achteruit.

‘Jullie bestemming is vervuld, vol liefde en geluk. Zodra ik hem tot leven wek, verandert jullie bestemming. De relatie zoals je die nu kent, zal veranderen. Jouw gevoelens zullen veranderen. Ben je heel zeker dat je dit wilt?’

De beelden in de zeis verdwenen en Mystia knipperde met haar ogen. Toen keek ze hem boos aan.

‘Dat zal niet gebeuren!’ riep ze uit. ‘Het is een truc! Een list om mij te kunnen misleiden zodat je mijn ziel kan opeisen!’

Met een ruk draaide hij zijn hoofd haar kant op. ‘Niet veel stervelingen hebben het lef om zo tegen mij te spreken,’ zei hij kort. ‘Maar wat ik laat zien, is wat er zal gebeuren. Mijn zeis kan alleen maar de waarheid laten zien.’

‘Ik geloof je niet,’ wierp ze terug. ‘En ik zal het bewijzen zodra je hem bij me terugbrengt!’

Ze zag zijn schouders bewegen toen hij diep inademde. ‘Goed dan,’ zei hij. ‘Om iemand tot leven te wekken heb ik bloed van een levende nodig. Dit bloed bevat de levensjaren die ik van de levende afneem om aan de overledene te geven. Op deze manier kan hij een deel van jouw levensjaren uitleven.’ Hij stak een vinger op. ‘Maar let op. Een mens kan

maar één keer in zijn of haar leven bloed afstaan. Dus ik vraag je nogmaals: ben je echt heel zeker dat dit de persoon is die je wilt redden?’

Ze hief haar kin. ‘Absoluut.’

‘Dan zal het gebeuren.’

Hij hief zijn zeis en ze sprong geschrokken achteruit.

‘Jouw hand,’ zei hij slechts.

Ze hief bibberend een hand op met de palm naar boven. Opvallend zachtjes bracht hij zijn zeis naar beneden tot de punt in haar palm prikte. Ze kromp in elkaar toen het door haar huid sneed, maar ze voelde het amper. Bloed welde op in de palm van haar hand en ze staarde er bijna gehypnotiseerd naar.

Dood hield het lemmet plat onder haar hand en knikte naar haar. Ze draaide haar palm om en liet het bloed voorzichtig op het glanzende lemmet druppelen. Haar vuist beefde terwijl ze het bloed uit de wond kneep.

‘Maak zijn hemd open.’

Mystia knielde naast Finn en deed gehoorzaam wat hij zei. Met trillende vingers begon ze de knoopjes van zijn hemd los te maken. Haar ademhaling ging nog steeds gejaagd. Deels omdat ze niet kon geloven waar ze mee bezig was, maar ook deels door de hoop dat dit ritueel zou werken. Finns lichaam voelde koud aan en hij rook zelfs al naar dood. Maar hij zou terugkomen. Dood zou hem terugbrengen.

‘Stap achteruit.’

Haastig sprong ze overeind en deed een stap achteruit. Met een zwaai liet Dood zijn zeis neerkomen in Finns borst. Dit keer slaakte ze een gillette toen de zeis in zijn borstkas zonk. Haar bloed, dat nog steeds op het blad zat, druppelde de wond in, recht in zijn hart.

Toen de laatste druppel was weggestroomd, hief Dood zijn zeis opnieuw op. Er was zelfs geen wond te zien van waar hij Finn net had gestoken. Ze keek naar haar hand en ook haar snee was dichtgegroeid.

‘Zijn hart klopt,’ zei hij toen, ‘maar het zal nog enkele uren duren voor hij weer wakker wordt. Zijn lichaam moet nog herstellen.’

Ze viel op de grond en legde haar handen op Finns borst. En daar voelde ze onmiskenbaar een hart kloppen. Voor het eerst sinds Finn was gestorven, glimlachte ze.

‘Dank je!’ bracht ze uit. ‘Dank je, dank je!’

Dood knikte, maar zijn schouders hingen naar voren alsof hij haar droefheid had overgenomen.

‘Je bent gewaarschuwd,’ zei hij slechts alsof hij haar geen gunst had bewezen, maar een straf. Toen draaide hij zich om.

‘Wacht,’ riep ze uit en ze sprong overeind. ‘Ik wil graag het gezicht zien van degene die mijn geliefde heeft teruggebracht.’

Daarop verstijfde hij. Met een ruk draaide hij zich om. ‘Jij vraagt om in de ogen van de Dood te kijken?’

Ze schuifelde even met haar voeten, bang dat ze hem had beledigd door zo voorbarig te zijn.

‘Ja,’ zei ze zachtjes.

Heel even bleef hij roerloos staan en ze was ervan overtuigd dat hij gewoon zou verdwijnen. Maar dat gezicht onder die kap... Ze moest het weten. Ze moest hem zien.

Uiteindelijk hief hij een hand op en trok de kap van zijn hoofd. Ze zoog geschokt haar adem naar binnen. Hij was knap, ontzettend knap. Hij had een gezicht dat niet ouder kon zijn dan dertig en dat gehouwen leek door de goden. Zijn kaaklijn was bijna zo scherp als zijn zeis. Hij had kort zwart haar en onder zijn donkere wenkbrauwen had hij de meest mysterieuze ogen die ze ooit had gezien. Ze waren donkergrijs en het leek wel of er schaduwen in dansten. Dit was niet de Dood zoals ze die zich ooit had voorgesteld. Heel even leek haar wereld overkop te gaan en ze staaarde hem aan.

Tot haar verbazing trok hij een mondhoek op om haar reactie. Een gebaar dat zo menselijk was dat ze het niet kon geloven.

‘Tot weerziens, Mystia Sephiran,’ zei hij.

Haar mond was opengevallen en ze klapte hem snel weer dicht.

‘Hoe...,’ begon ze, maar hij was al verdwenen, opnieuw opgeslokt door de schaduwen.

2 Herrezen

Mystia bleef de rest van de dag bij Finn waken. De regen was nog harder toegeslagen en de wind leek steeds luider te brullen. De Natuurgeesten waren woedend op haar. Ze had hun heilige wetten geschonden op het moment dat ze zich met de dode magie had ingelaten in plaats van met de levende.

Ze wist heel goed wat ze had gedaan en wat de gevolgen zouden zijn. Misschien zouden de Natuurgeesten haar persoonlijk straffen, misschien zou haar heksenkring haar verbannen of misschien zou ze door de dorpelingen terecht gesteld worden. Ze was wanhopig geweest, maar niet naïef. Ze had alle mogelijke gevolgen al uitgedacht en voor alles had ze een oplossing gezocht. Haar zusje zou ze kunnen meenemen. Addie hield evenveel van Finn als zij, dus ze zouden ergens anders een familie kunnen vormen. Haar zusje was nog maar twaalf jaar oud, dus ze zou zich vast snel kunnen aanpassen.

Ze zouden natuurlijk wel hun heksenkring moeten verlaten. De kring was al acht jaar hun thuis en de gedachte dat ze die moest verlaten, brak haar hart. Maar na wat ze had gedaan was er misschien geen andere keuze meer. Addie zou meekomen, en Finn, en verder zou niemand ooit weten wat ze had gedaan.

Ze klemde haar bevroren handen om die van Finn en keek naar zijn vredige gezicht. Niets daarvan kon haar nu nog veel schelen, want Finn zou terugkomen. Rillend van de kou zat ze

naast hem, maar zelfs dat kon de glimlach niet van haar gezicht vagen. Ze streek zijn natte bruine haren uit zijn gezicht en telde de lichte sproetjes op zijn wangen.

Soms was ze bang dat Dood haar misschien toch had bedrogen en dat Finn helemaal niet meer wakker zou worden, maar dan legde ze haar hoofd op zijn borst en hoorde ze die sterke hartslag die zo vertrouwd was geworden. Hij zou weer wakker worden en tot die tijd zou ze blijven wachten.

Toen de eenzaamheid haar te veel was geworden, was ze tegen hem beginnen praten. Ze praatte over de dag dat ze hem had leren kennen drie jaar geleden, hoe hij haar een jaar later onverwachts had gekust en nog eens een jaar later ten huwelijk had gevraagd. Ze waren toen zo gelukkig geweest, zo vol hoop dat het leven eindelijk de moeite waard ging worden.

En toen was de overval gekomen in Timeston, een buurdorp. Heksenjagers waren het dorp binnengevallen. Vroeger joegen de heksenjagers alleen op heksen die zwarte magie gebruikten, maar de laatste jaren leken ze hier geen onderscheid meer in te maken. Geen enkele heks was nog veilig en zelfs de kinderen werden niet langer gespaard. Ze begon te huilen toen ze verderging, over hoe ze Finn had gesmeekt om niet te gaan.

Haar kring had zich in de Koldorgrotten teruggetrokken en ze had hem gesmeekt om mee te gaan. Maar Finn was een strijder en hij kon geen onrecht zien zonder in te grijpen. Ze had toen al lang geweten dat haar smeekbedes niets zouden uithalen. Hij was met nog enkele andere mannen van hun dorp naar Timeston getrokken om de heksen te helpen. Alleen was Finn daarna nooit teruggekeerd.

Ze vertelde hem hoe absoluut verscheurend het was geweest om hem bloedend op de grond te zien liggen en hoe er iets in haar was geknapt. Dat iets had ervoor gezorgd dat ze naar de verboden boeken in de Koldorgrotten had gezocht,

dat ze zijn lichaam mijlenver naar het bos had gesleept en dat ze de Dood had opgeroepen.

Ze had er nog geen moment spijt van, absoluut niet. Ze had het gemeend dat ze hem kost wat het kost terug wilde en dat hij de liefde van haar leven was. En toch schoten de beelden die Dood haar had laten zien soms ongevraagd door haar hoofd. Het roepen, het schreeuwen, het huilen. Zij en Finn waren nog nooit zo tegen elkaar tekeer gegaan, het leek haar niet eens mogelijk dat dat ooit zou gebeuren. Ze hadden altijd op één lijn gezeten alsof ze dezelfde gedachten deelden.

Ze kuste zijn knokkels en richtte haar ogen weer op zijn gezicht. De beelden zouden niet uitkomen, Dood had het mis.

De schemering hulde het bos in een gouden, magische gloed. De wind en de regen waren even gaan liggen en voor slechts een momentje stond ze zichzelf toe om ervan te genieten. De gouden gloed gaf Finn zoveel meer kleur. Het zou niet lang meer duren. Zijn hartslag in zijn polsen werd steeds sterker en ze voelde zijn lichaam met de seconde warmer worden.

Zijn wond kon ze niet bekijken, maar daar wilde ze ook niet naar kijken. Een of andere lafaard had hem in de rug aangevallen. De eerste keer dat ze het had gezien, had ze moeten overgeven. Toen ze hem naar het bos was beginnen te sleuren had ze een enorm bloedspoor achtergelaten. Ze had er regelmatig van moeten kokhalzen en vaak was haar wanhoop erdoor toegenomen. Op die momenten had het absoluut onmogelijk geleken dat iemand hem ooit zou kunnen terugbrengen als zijn lichaam zo onherstelbaar beschadigd was geraakt.

Uiteindelijk was het bloeden gestopt, maar in plaats van opluchting had het haar nog verder gebroken. Dood had gezegd dat Finn weer zou herstellen, dat zijn lichaam zou genezen, maar ze durfde hem nog niet om te draaien. Ze hield

haar hand voor zijn neus, maar zijn ademhaling was nog niet teruggekeerd.

Toen de nacht viel en de duisternis over hen neerdaalde, hapte Finn plots naar adem. Zijn ogen schoten open en hij ademde zwaar alsof hij, nou ja, alsof hij al een hele dag niet had geademd. Mystia schoot overeind en tranen stroomden bijna onmiddellijk over haar wangen.

‘Je bent terug!’ riep ze uit. Ze sloeg haar armen om zijn nek. Finn sloeg afwezig een arm om haar heen.

‘Wat is er gebeurd?’ bracht hij uiteindelijk uit.

Ze ging weer rechtop zitten. ‘Je was dood,’ zei ze schor. ‘Je was dood, maar nu ben je terug.’

Hij keek haar fronsend aan. ‘Wat bedoel je?’ Hij rolde met zijn nek en duwde zichzelf overeind.

‘Wat herinner je je nog?’

‘Die overval in Timeston,’ zei hij terwijl hij zijn schouder masseerde. ‘We waren aan het vechten en toen...’ Zijn ogen werden groot en hij greep naar zijn rug. ‘Iemand kwam langs achter,’ mompelde hij.

Mystia hoefde niet te kijken om te weten dat de wond was verdwenen. Hij was genezen en hij was weer terug. Ze kon het haast niet geloven. Ze dacht aan Dood, aan dat knappe gezicht en ze bedankte hem opnieuw in stilte. Hij had hem echt teruggebracht.

Finn leek nog steeds enorm in de war te zijn. Zijn groene ogen schoten alle kanten op terwijl hij zijn laatste momenten probeerde te herinneren. Toen keek hij haar weer aan. ‘Wat heb je gedaan, Mystia?’

Ze slikte toen ze zijn verwijtende toon hoorde. Ze had geweten dat hij haar beslissing niet zou goedkeuren. Ze prutste ongemakkelijk aan haar kleding.

‘Ik heb Dood opgeroepen,’ zei ze zachtjes.

Zijn ogen werden als het kon nog groter. ‘Je hebt wát?’

‘Ik had geen keuze!’ onderbrak ze hem. ‘Je bent het enige wat ik nog heb. Ik kon je niet verliezen.’

Zijn blik werd zachter toen hij een hand achter haar hoofd legde en haar tegen zich aantrok.

‘Het is oké,’ zei hij zacht, terwijl ze haar laatste tranen tegen zijn borst op snikte. ‘Ik ben oké.’

Hij kuste haar haren en ze klemde hem nog steviger vast. Finn was terug. Ze had haar verloofde eindelijk terug.

‘Laten we naar huis gaan,’ zei hij uiteindelijk. ‘Ik heb razende honger en dan kun je me alles vertellen.’

Ze knikte en hielp hem overeind. Hij rolde met zijn schouders toen hij weer overeind stond en rekte zich uit. Ze kon het niet laten om een blik op zijn rug te werpen. Er was helemaal niets meer te zien. Toen hij haar zag kijken, glimlachte hij en sloeg een arm over haar schouder. Samen begonnen ze aan de tocht naar huis.

Onderweg vertelde ze hem wat er allemaal was gebeurd en wat ze had gedaan. Finn luisterde de hele weg, maar zijn kaak was strakgespannen. Hij was altijd een man van regels en rechtvaardigheid geweest. Het verbaasde haar dan ook niet dat hij boos was om wat ze had gedaan. Ze vertelde hem eerlijk dat ze bang was om naar huis te keren. Iedereen had hem bloedend op de grond zien liggen, dus iedereen zou weten wat ze had gedaan.

Toen ze haar hele verhaal had afgerateld, zuchtte hij.

‘Je hebt er nogal een puinhoop van gemaakt,’ zei hij. ‘Rommelen met de dood is verboden, dat weet je. Ik kan nog steeds niet geloven dat je dat echt gedaan hebt.’

‘Het spijt me,’ zei ze terwijl ze naar haar voeten staarde. ‘Ik zag gewoon geen andere optie meer.’

Hij ademde diep in. ‘Gedane zaken nemen geen keer. Ik ben er zeker van dat we de kring wel kunnen overtuigen dat je mag blijven, als we het maar goed aanpakken.’

Ze keek naar hem op. ‘Ben je daar zeker van?’

Hij beet bedachtzaam op zijn lip. 'Vrij zeker. Daarbij heb je Dood nu zelf gezien. Ik ben er zeker van dat je dat geen tweede keer zult wagen na die ervaring.'

Ze dacht aan de vreselijk knappe man die half naar haar had gelachen voor hij was verdwenen, aan zijn kalme stem, zelfs nadat ze tegen hem tekeer was gegaan. Onwillekeurig werden haar wangen rood. Ze was misschien wel op haar hoede geweest vanwege de angst die haar ouders haar hadden ingepraat, maar de man die haar dat scheve lachje had toegeworpen was allesbehalve angstaanjagend geweest.

'Ja,' bracht ze moeizaam uit. 'Dat doe ik nooit meer.'

De zon kwam alweer aan de horizon tevoorschijn toen ze de houten huisjes van hun dorp zag verschijnen. Hun dorp, Imyla, was tegen het Ashinorbos gelegen. De heksenkring had deze plaats gekozen omdat het Ashinorbos het grootste bos van het land was. Het was ook waar de Koldorgrotten waren gelegen. Door de natuur was hun magie hier sterker en stonden ze dicht bij de Natuurgeesten.

Dit keer was ze echter dieper het bos ingedrongen dan ze ooit had gedaan. Ze begon zich stilaan af te vragen hoe ze Finn in hemelsnaam zo ver had kunnen slepen. Wanhoop kon mensen echt waanzinnige dingen laten doen.

Finn liep zelfverzekerd door, maar bij Mystia sloeg de angst toch toe naarmate ze dicht bij het dorp aankwamen. Ze wist dat ze de tirade van de kring op haar ging afroepen. Finn leek ervan overtuigd dat ze alles zo zouden oplossen, maar daar was ze absoluut niet zo zeker van. Toen hij haar aarzeling zag, greep hij haar hand en kneep erin. Ze ademde langzaam uit en volgde hem het bos uit.

De eersten die ze zagen, waren Indy en Izzy, Mystia's beste vriendinnen. Izzy was een lange, slanke, jonge vrouw met lang blond haar dat over haar rug golfde. Zij moest de mannen vaker bij zich wegslaan. Indy was kleiner van gestalte en had rossig bruin haar dat tot net aan haar

schouders reikte. Toen ze Mystia zagen, sloegen ze hun hand voor hun mond en renden op haar af.

‘Mystia!’ riep Indy uit. ‘We waren zo bezorgd, je bent de hele nacht niet thuis gekomen!’

Indy en Izzy stopten in het midden van hun spurt toen ze Finn naast haar herkenden.

Izzy’s mond viel open. ‘Ongelooflijk. Je hebt het echt gedaan? Mystia, wat heeft je bezield?!’

Mystia kneep nog harder in Finns hand. ‘Ik kon hem niet laten gaan. Dat weten jullie.’

Hun blikken werden zachter, maar Mystia zag dezelfde angst in hun ogen die zij ook voelde: wat zou er nu met haar gebeuren?

‘Oh, Mystia, wat heb je je in hemelsnaam op de hals gehaald?’ vroeg Indy zacht.

Mystia ademde diep in en klemde zich vast aan Finns arm. ‘Gedane zaken nemen geen keer,’ herhaalde ze zijn woorden.

Finns mondhoek trok omhoog. ‘En we aanvaardden de consequenties,’ vulde hij aan.

Ze huiverde bij die woorden. Dat zou er vanaf hangen wat die consequenties zouden zijn.

Indy en Izzy keken elkaar even aan, maar lieten hen toen wel door. Mystia had het gevoel dat ze haar eigen executie tegemoet liep. Alles in haar schreeuwde dat ze moest wegwezen voor het te laat was.

Ze hield haar ogen op Finn gericht terwijl ze samen het dorp inliepen. Alle ogen vlogen meteen hun kant op. Heksen en dorpelingen staarden hen aan alsof ze een geest hadden gezien en ze voelde hun verwijten onder haar huid prikken. Ze probeerde hen te negeren, maar elke stap leek zwaarder te worden.

Ze liepen naar het centrum van het dorp waar ze het hoofd van hun heksenkring in gesprek zag met enkele anderen. Armina was een stevige, gezette vrouw die naast haar magie bekend stond om haar vechtkunsten. Ze droeg

haar lange, zwarte haren altijd in een vlecht op haar rug. Toen ze hen zag, brak ze haar gesprek af en staarde van Mystia naar Finn.

Mystia boog voor ze iets kon zeggen. 'Armina, ik kom uw vergiffenis vragen.'

Finn had erop gestaan dat ze de waarheid moest vertellen. Volgens hem was dat de enige manier dat ze een verbanning of erger kon vermijden. Ze hoopte maar dat Armina genadig zou zijn. De hoofdheks staarde haar nog even aan voor ze antwoord gaf.

'Mystia, kind, wat heb je gedaan?'

Ze slikte. 'Ik ben tegen uw regels ingegaan en ik heb Dood opgeroepen. Ik heb hem gevraagd om Finn terug te brengen. Het was verkeerd, dat weet ik en ik accepteer de gevolgen van mijn daden.'

Zolang ze Finn maar niet van haar afnamen. De heksen die zich rondom hen hadden verzameld begonnen verwoed te fluisteren en Mystia werd rood. Zelfs als ze zou mogen blijven, zou ze altijd als een paria worden aanzien.

Armina zuchtte zwaar. 'Dit is niet alleen een breuk op onze regels, maar ook op de heilige wetten van de Natuurgeesten.'

Mystia knikte. 'Dat weet ik.'

'Ze was wanhopig,' viel Finn haar bij. 'Ze was wanhopig en in de war. Ze had al te veel verlies geleden. Ze heeft er niet over nagedacht en ik kan u verzekeren dat ze deze vreselijk daad niet nog eens zal proberen.'

Mystia zei niets. Dat was gelogen. Ze had er wel over nagedacht. Zoveel zelfs dat ze in de Koldorgrotten was binnengedrongen en de verboden boeken had gevonden.

Armina richtte zich nu tot Finn. 'Ga jij instaan voor haar gehoorzaamheid?'

Hij hief zijn kin. 'Ja, ik laat het haar nooit meer doen.'

Mystia durfde zich al die tijd niet te bewegen. Armina hoefde het bevel maar te geven en ze zou meteen de

doodstraf op zich afroepen. De hoofdheks kwam dichterbij haar toe en duwde met haar vingers haar kin omhoog zodat ze haar moest aankijken. 'Mystia, beloof jij dat je nooit nog de verboden magie zult beoefenen?'

Mystia begon te rillen. 'Dat beloof ik,' kraakte ze. 'Ik ga het nooit meer doen.'

Armina knikte. 'Ik zal je niet verbannen,' zei ze uiteindelijk. 'Vanwege de omstandigheden en omdat ik jullie woord heb gekregen, maar als je je belofte breekt, zal jouw volgende ontmoeting met Dood in het hiernamaals zijn. Is dat begrepen?'

Mystia knikte opnieuw. Ze had een zucht van opluchting willen slaken, maar daar had ze geen tijd voor.

Armina draaide zich om naar twee zusterheksen. 'Drie dagen en nachten in de put van schaamte en zestig zweepslagen,' zei ze tegen hen. Toen draaide ze zich om naar Mystia. 'Per dag. Ze heeft recht op één genezing per dag voor de zweepslagen zodat ze niet doodbloedt, en één fles water.'

Mystia's hoofd schoot omhoog. 'Wat?'

Finn kneep in haar arm en trok haar achteruit.

'Dank u, voor uw genadigheid,' zei hij slechts.

Ze keerde zich naar hem om. 'Dit kunnen ze niet maken!' siste ze. De gedachte aan honderdtachtig zweepslagen deed haar het angstzweet uitbreken. 'Dit is erger dan verbanning!'

'Stil!' siste hij terug. 'Als ze je horen, word je nog echt verbannen. Dit is genade. Je hebt de heilige wetten geschonden en je hebt gezegd dat je de gevolgen zou accepteren. Dit zijn de gevolgen.'

'Jij bent het hiermee eens?' vroeg ze ongelovig.

'Eens is veel gezegd, maar ik begrijp dat het nodig is. Ze wil gewoon voorkomen dat je het ooit nog probeert. Als je hier doorkomt, zijn we vrij.'

Als

Ze kon niet geloven dat ze dat woord net uit zijn mond had horen komen. Zestig zweepslagen, dat betekende dat ze het

amper zou overleven en dat drie dagen na elkaar. Zelfs Finn was er niet van overtuigd dat ze dit kon. Ze greep zijn arm terwijl de paniek bezit van haar nam.

‘Laten we vluchten,’ smeekte ze. ‘Je kunt Addie halen en me hieruit halen. We kunnen ergens anders...’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Daar is het al lang te laat voor Mystia.’ Hij greep haar gezicht en boorde zijn ogen in de hare. ‘Alles komt goed, dat beloof ik je.’

Hij drukte een kus op haar lippen voordat twee heksen haar bij de armen grepen. Finn liet haar los en deed een stap achteruit.

‘Jouw eerste straf gaat nu in,’ zei Mave, die haar rechterarm vast had. ‘Daarna ga je in de put van Schaamte.’

Ze probeerde zich los te trekken en staarde naar Finn. Haar ademhaling ging gejaagd.

‘Finn!’ riep ze, maar hij bewoog zich niet.

‘Maak dit niet nog erger voor jezelf, Mystia. Drie dagen en dan zijn we vrij.’

Ze werd aan haar armen meegesleurd naar de schandpaal in het midden van het dorp. Alle ogen waren op haar gericht en de dorpelingen deden ondertussen ook geen moeite meer om te fluisteren. Ze hoorde de verwijten, de beschuldigingen en zelfs enkele klachten dat ze niet harder werd gestraft.

De schandpaal werd zelden tot nooit gebruikt, en nu zou zij het middelpunt van de belangstelling zijn. Haar kleren werden hardhandig van haar lichaam gescheurd en ze bonden haar handen vast aan de schandpaal. Tranen prikten in haar ogen van de vernedering. Drie dagen zou ze dit moeten ondergaan, drie dagen dat ze haar waardigheid beetje bij beetje zou verliezen.

‘Mystia heeft onze Heilige wetten geschonden en heeft Dood zelf oproepen. Vanwege haar beslissing om zich in te laten met deze Zwarte magie zal zij gestraft worden. Zestig zweepslagen en drie dagen in de put van Schaamte wegens het verbreken van onze heilige wetten,’ galmde Armina’s

stem over het plein. 'Laat dit een les zijn voor eenieder die zich met verboden spreuken wil inlaten.'

Toen kwam de eerste zweepslag neer en ze gilte het uit. Nog honderdnegenenzeventig te gaan. Nog een zweepslag en ze gilte nog harder. Ze sloot haar ogen om te ontsnappen aan de starende menigte, maar het hielp niet tegen de allesoverheersende pijn.

Dit was voor Finn, hield ze zichzelf voor. Ze had hem terug. Over drie dagen zou het zijn alsof er niets was gebeurd. Over honderdvijfenzeventig zweepslagen zouden ze weer gelukkig zijn, net zoals vroeger.

De zweep knalde nog enkele keren.

Nog honderdzeventig.

3 Helpende hand

Dood zuchtte toen hij naar de enorme stapel papierwerk staarde op zijn bureau. Oh, wat haatte hij papierwerk. Het was dan ook allesbehalve rustig geweest de laatste tijd. De heksenjachten begonnen echt uit de hand te lopen en het aantal doden was haast ongehoord. Elk jaar kreeg hij de namenlijst van de zielen die hij zou moeten ophalen, maar dit jaar leek het wel eindeloos. Er stonden zoveel heksen op de lijst en vooral zoveel heksenkinderen. Hij werd er misselijk van. Natuurlijk zouden ze niet allemaal sterven door de heksenjagers, maar velen van hen zouden hun slachtoffer worden.

Hij mocht niet ingrijpen, dat wist hij. Maar hij begon zich wel af te vragen waar dit zou eindigen. Aan dit tempo zouden de heksen uitsterven en daarmee zou ook de magie van het land verdwijnen. Het baarde hem zorgen, maar zolang de Natuurgeesten niet ingrepen, mocht hij dat ook niet doen.

Het haardvuur knisperde zachtjes aan de andere kant van zijn studeerkamer. Zijn paleis was enorm, maar hij bracht het meest van zijn tijd in deze kamer door. Tenminste, als hij even adempauze kreeg van alle zielen op te halen.

Zijn zeis stond in de hoek van de kamer en om de zoveel tijd wierp hij er een blik op. Voor een of andere reden kreeg hij dat mensenmeisje niet uit zijn hoofd. Hij was door de eeuwen heen al meerdere keren opgeroepen geweest om de doden weer tot leven te wekken. Deze mensen waren altijd wanhopig en bang geweest, maar dit meisje had nog iets

anders gehad. Ze was de eerste die had gevraagd om zijn gezicht te zien. Niemand had hem dat ooit durven vragen. Iedereen geloofde immers dat als je Dood in de ogen zou kijken, je levenslang vervloekt zou zijn.

Hij wist niet waar die mythe vandaan was gekomen, maar het verbaasde hem niet. Hij werd gevreesd door de levenden. Misschien was het ook maar beter zo. Hoe banger de mensen waren van de dood, hoe harder ze vochten om te leven. Het stoorde hem dan ook niet dat ouders hun kinderen verhalen over hem fluisterden voor het slapengaan. Het kon hem ook niets schelen dat hij zich onder zijn mantel moest verbergen voor de mensen. Of hij had toch altijd gedacht van niet, totdat dat meisje hem had aangekeken, hem écht had aangekeken. Vooral omdat er niets van angst in haar ogen te bespeuren was geweest. Hij glimlachte bij de herinnering.

Het was nu een paar dagen geleden dat hij haar verloofde weer tot leven had gewekt. Ze had zijn waarschuwingen in de wind geslagen, dat deden wel meer mensen. Hij hoopte voor het eerst dat de zeis misschien fout kon zijn, dat zij hem inderdaad het tegendeel zou bewijzen. Hij hoopte in elk geval dat ze gelukkig zou worden.

Hij ging door de papieren heen tot hij scheel begon te kijken. Alle zielen moesten gedocumenteerd worden: hoe ze waren gestorven, waar hij hen had opgehaald en waar ze in zijn rijk terechtwamen. Het was altijd een hoop werk en hij kon zich niet herinneren dat hij zo'n document ooit had moeten terugzoeken. Maar het was zijn taak, zoals het al eeuwen zijn taak was, dus hij deed het.

Na enkele uren stond hij op en rekte zich uit. Zijn spieren waren stijf van het lang voorovergebogen zitten. Normaal gezien maakte hij altijd een wandelingetje door zijn rijk als hij pauze nodig had, maar zijn blik gleed in de plaats naar zijn zeis. Zou het kwaad kunnen om even te kijken? Hij wilde gewoon een glimp opvangen van dat meisje. Hij wilde haar

zien lachen zoals ze naar hem had gelachen toen hij haar verloofde had teruggebracht.

Hij liep naar de zeis en nam hem op. 'Mystia Sephiran, waar ben je?'

Zijn spiegelbeeld in het lemmet verwaterde en andere beelden speelden zich af. Hij liet de zeis bijna vallen toen de beelden tevoorschijn kwamen. Hij had dat meisje willen zien, lachend en dansend, maar in plaats daarvan zag hij haar naakt, lijkkbleek en onder de modder en het bloed. Haar handen waren vastgebonden aan een paal en haar gezicht was vertrokken van pijn.

Tot zijn grote afschuw merkte hij dat ze met een zweep werd geslagen. Elke keer dat de zweep neerkwam, zag hij hoe ze het uitschreeuwde. Hij knarste met zijn tanden en klemde zijn hand zo stevig rond de zeis dat zijn knokkels wit werden.

'Waar is hij?' gromde hij.

Alsof de zeis onmiddellijk wist wie hij bedoelde, veranderden de beelden in die van haar verloofde. Hij voelde het bloed in zijn aderen bevroren toen hij merkte dat hij de zweep hanteerde. Hij had een duistere blik in zijn ogen, een blik die hij al vaker had gezien als mensen terugkeerden uit de dood. Hun lot was al vervuld geweest en nu was er alleen nog maar die dorst naar meer. Genoeg om zijn verloofde pijn toe te brengen, terwijl zij net degene was die hem had teruggebracht.

Hij zag hoe haar geliefde de zweep genadeloos op haar bloedende rug liet neerkomen en bij elke gil leek er bijna een grijns op dat wrede gezicht te verschijnen.

Het maakte hem razend, al wist hij niet waarom. Hij wist wat de heksen riskeerden als ze hem opriepen en hij kende de straffen maar al te goed. Het was al wel vaker gebeurd dat hij een overleden ziel had teruggebracht en dat hij nog geen dag later had moeten terugkeren om twee zielen op te halen in plaats van één. Normaal deed het hem niets, of probeerde hij toch om er niet te veel bij stil te staan. Maar dit meisje...

Met een grom gooide hij zijn zeis aan de kant en de beelden verdwenen. Hij kon het niet langer aanzien. Zijn armen beefden van nauwelijks ingehouden woede en hij had zin om zijn paleis kort en klein te slaan. Hij stond boven de mensen, maar al vaker had hij zich aan hen geërgerd. Hij kon de gruwelen waartoe ze in staat waren gewoon niet begrijpen. Eeuwenlang had hij zichzelf getraind om er afstand van te nemen. Het was lang geleden dat hij zo van de kaart werd gebracht door het lot van een sterveling.

Hij ging met zijn handen door zijn haren. Hij moest haar helpen. Het was niet toegestaan om in te grijpen, dat wist hij, maar langs de andere kant was het niet de eerste keer dat de regels werden gebroken. Zijn voorgangers waren ook altijd gegaan als ze werden geroepen. En ook zij hadden ingegrepen in zaken die hen niets aangingen. De regels waren er om gebroken te worden, zolang zijn rijk er maar niet onder leed.

Hij streek zijn pak glad en zijn haren naar achter. Daarna greep hij zijn mantel en sloeg die om zich heen. De rest van het papierwerk zou maar moeten wachten. Hij greep zijn zeis, sloeg zijn kap over zijn hoofd en verdween in de schaduwen.

Hij verscheen in een donkere kuil. Een grote, houten plaat blokkeerde de ingang. De kuil was ijskoud, vochtig en stonk vreselijk. Hij hield een mouw voor zijn mond en neus tegen de stank. Hij kende de strafkuilen waar de mensen tegenwoordig fan van waren. Enkele keren had hij er al eens een ziel uit moeten halen omdat de mensen erin waren bezweken. Hij was nooit een seconde langer gebleven dan nodig was en nu hij hier zat, besepte hij weer waarom.

Hij speurde de donkere kuil af. Er kwam slechts een klein straaltje maanlicht binnen door een spleet van de zware, houten plaat voor de ingang. Het was net genoeg dat hij Mystia's gestalte tegen de achterste muur herkende. Haar

lichtbruine haren waren geklit door de viezigheid van bloed en modder. Ze was nog steeds naakt en haar hele lichaam zat onder de modder en opgedroogd bloed. Haar handen en vingers waren blauw en ze rilde van de kou. Ze zat in elkaar gedoken in een hoekje en had hem nog niet eens opgemerkt.

‘Mystia?’ fluisterde hij zachtjes.

Ze keek op en angst was over haar hele gezicht af te lezen. Weg was het stoere meisje dat hem had bevolen om haar geliefde terug te brengen. Ze hadden haar gebroken.

‘Dit is een droom,’ kraakte ze. ‘Jij kan hier niet zijn.’

Haar stem was hees van al het geschreeuw. Hij perste zijn lippen op elkaar en hurkte neer. Hij durfde niet dichterbij te komen. Ze zag eruit alsof ze door de rotswand zou proberen te klauwen als hij ook maar één verkeerde beweging maakte. Het kostte hem moeite om zijn stem rustig te houden.

‘Ik kom je geen kwaad doen.’

Ze schudde verwilderd haar hoofd en drukte zichzelf nog harder tegen de rotswand. ‘Jij bent de reden dat ze me dit aandoen!’

Hij fronste. ‘Jij hebt mij geroepen, ik heb slechts geantwoord. Had je liever gehad dat ik niet was gekomen?’

Haar ogen bleven wijd opengesperd en haar ademhaling ging nog steeds gejaagd. Toch zei ze niets meer. Vanonder zijn mantel deed hij zijn vestje uit en gaf het voorzichtig aan haar.

‘Hier, je bent haast bevroren.’

Ze probeerde het jasje aan te nemen, maar het viel door haar handen op de grond. Hij merkte nu pas dat haar vingers niet gewoon blauw waren, ze waren gebroken.

‘Hoe komt dat?’ Hij kon de grom amper uit zijn stem houden.

‘Z-ze b-binden me v-vast aan de s-schandpaal,’ stotterde ze. ‘Vandaag waren ze iets hardhandiger dan gisteren. Ik denk dat ze n-niet eens weten d-dat ze gebroken zijn.’

Hij keek fronsend naar haar vingers. 'Waarom genezen ze je niet?'

'I-ik krijg maar é-één genezing p-per dag en dan d-doen ze a-alleen mijn rug zodat ik niet doodbloed.'

Walgelijke heksengewoonten, dacht hij.

'Geef me je handen,' zei hij zacht.

'Waarom?' vroeg ze argwanend.

'Zodat ik je kan helpen.'

Ze moest zeer wanhopig zijn, want haar vechtlust leek zo goed als verdwenen te zijn. Ze trok zich slechts lichtjes terug terwijl hij voorzichtig haar handen in de zijne nam, maar verder sputterde ze niet eens tegen. Haar vingers voelden aan als ijs. Hij prikte zijn vinger aan zijn zeis en beide handen stevig rond de hare. Hij boog zich naar voren en blies een warme ademteug over haar handen uit. Heel even werden haar ogen groot en hij hoorde haar vingers weer in de juiste positie schieten. Hij hield ze stevig vast zodat ze zich niet kon lostrekken. Gelukkig duurde het maar enkele tellen en ze leek zich bijna onmiddellijk te ontspannen toen de pijn verdween. Hij had zijn warmte in haar lichaam proberen te blazen en tot zijn opluchting stopte ze eindelijk met rillen.

Hij liet haar handen los. 'Beter?'

Ze knikte en trok snel haar handen terug. 'Dank je.'

Hij hief zijn jasje opnieuw op. Dit keer nam ze het aan en sloeg het om zich heen. Ze was zo tenger en in elkaar gedoken dat het jasje haar bijna volledig opslokte. Toen keek ze hem van kop tot teen aan. 'Waarom doe je dit?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Waarom zou ik het niet doen?'

Ze deed haar mond al open, maar deed deze even snel weer dicht. Hij hoorde haar maag rammelen.

'Wanneer heb je voor het laatst gegeten?' vroeg hij.

'Drie dagen geleden, denk ik.'

Hij zuchtte, stak een hand in de zak van zijn mantel en haalde er een appel uit. Hij wierp deze naar haar toe en ze vloog op het eten als een uitgehongerd dier.

‘Hoeveel dagen moet je hier nog blijven?’

‘Morgen is de laatste dag,’ zei ze tussen twee happen door. ‘Nog zestig zweepslagen en dan mag ik naar huis.’

Hij beet op zijn lip. Nog eens zestig? Hoe overleefde ze dat? Toen zei hij iets wat hij nog nooit eerder had gezegd: ‘Ik kan je helpen, weet je. Ik kan je hieruit halen en ergens anders heen brengen. Ergens met voedsel en onderdak, ergens waar je veilig zult zijn.’

Ze staaarde even naar de appel alsof ze overwoog om het klokhuis mee op te eten. Hij haalde een andere appel uit zijn zak en wierp deze ook naar haar. Toen schudde ze haar hoofd. ‘Ik kan niet weg. Ze zouden het weten. Met jou praten is al genoeg om mezelf de doodstraf te geven en dan is alles voor niets geweest.’

Hij fronste. ‘Is dit het dan waard?’

Ze keek naar hem op. ‘Ik doe alles voor hem en morgen is dit allemaal voorbij.’

Misschien had hij het haar moeten vertellen, of misschien wist ze al dat haar eigen verloofde haar dit aandeed. Hij kreeg de woorden niet over zijn lippen, niet nu ze al zo kwetsbaar was.

‘Overweeg mijn aanbod,’ zei hij uiteindelijk. ‘Er is een beter leven dan dit.’

Ze at in stilte de appel en hij leunde met zijn rug tegen de rotswand. Zijn zeis legde hij naast zich neer en hij strekte zijn benen uit. Hij merkte dat ze naar hem staaarde.

‘Je hebt je kap weer op,’ zei ze toen. Het kwam zo onverwachts dat hij er zacht van moest lachen. Hij trok zijn kap van zijn hoofd en keek haar aan. Wederom was er geen enkel spoortje van angst te bespeuren.

‘Beter?’

Ze knikte en at haar appel verder op. 'Waarom draag je die kap altijd? Je bent toch geen monster of zo?'

Hij grinnikte zachtjes. 'Lang geleden is er een mythe de wereld rondgegaan dat je eeuwig vervloekt zou zijn als je de Dood in zijn ogen zou kijken.'

Ze fronste. 'En is dat zo?'

Hij keek haar weer aan. 'Nee, dat is iets wat de mensen hebben verzonnen. Om niemand af te schrikken draag ik dus mijn kap.'

De tweede appel was ondertussen ook op en hij wierp haar een derde toe.

'Hoeveel appels heb jij in die mantel zitten?' vroeg ze stomverbaasd.

Hij trok een mondhoek op. 'Je denkt toch zeker niet dat je de enige bent met magie? Vergeleken met mij ben je maar een kleine muis.'

Ze pufte. 'Dat ego zit zeker ook verstopt in die jas.'

Hij lachte. Wat was er toch met dit meisje? Niemand had ooit zo tegen hem gesproken. Het was op een vreemde manier verfrissend en vooral bevrijdend.

'Heb je ook een naam?' vroeg ze uiteindelijk. 'Of noemt iedereen je gewoon 'Dood'?''

Daar werd hij even stil van. Hoelang was het geleden dat iemand zijn naam had uitgesproken? Kon hij hem zelf nog wel uitspreken? Het voelde als een leven geleden.

'Ik heet Thanatos,' zei hij zacht.

'Thanatos,' herhaalde ze.

Het voelde aan als een streling toen ze zijn naam uitsprak. Hij slikte. 'Je mag me Atos noemen.'

Ze trok een wenkbrauw op. 'Waarom? Omdat we zulke goede vrienden zijn?'

Hij keek haar aan en grijnsde sluw. 'Omdat jij in mijn ogen durft kijken,' zei hij met lage stem. Hij zag een lichte bloes op haar wangen verschijnen en hij leunde weer achteruit.